

да вечеряшъ горе, въ твоята стая. — И тя бързо се отпрати къмъ изхода, изплашена, че е много закъснѣла. Но още на стълбитѣ тя се срещна съ свекърва си.

Госпожа Теодора я изгледа съ потъмнѣли отъ гнѣвъ очи. Не каза нищо. Пресѣче съ движение на ржката обясненията ѝ и затвори подире си вратата на стаята, въ която бѣ Мария.

Следъ нѣколко мига тя отново се появи на прага. Момичето вървѣше послушно следъ нея.

Небето блестѣше и лѣхаше жаръ, като сгорещена бѣла мраморна плоча. Напеченитѣ градски стени затваряха сякашъ въ огненъ обржчъ крепостното селище. Гжститѣ кичури тъмна зеленина, които бѣха покрили склоноветѣ на Орловець и другитѣ околни баири, изглеждаха отдаlechъ пепелявосини. Кочията премина бързо изъ пустия, прашенъ пѣтъ на потъналия въ дълбока тишина Търново. Етъра лѣниво влачеше водитѣ си, сякашъ разтопено старо злато... Стражитѣ отвориха вратитѣ на градскитѣ порти, застанаха мирно съ дигнати за почестъ сулицы.

Изгорѣлитѣ тревы изпущаха топло и горчиво ухание, тишината на ливадитѣ и неподвижността на листата разливаха околорвѣстъ, чакъ до гдето стигатъ очитѣ, нѣкакъвъ потискащъ, смъртенъ покой...

Едва когато почнаха да приближаватъ ливадитѣ подъ Света гора, свежъ и влаженъ въздухъ разведри замисленитѣ чела на третѣ жени, които до тогава бѣха пѣтували мълчаливи, гнѣвни и враждебни една къмъ друга. Тѣ слѣзоха отъ колата. Стражитѣ разпуснаха конетѣ да пасатъ и се прѣснаха наоколо да вардятъ мѣстото отъ случайни пѣтници.

Мария се развесели, изтича къмъ гората, пълна съ птича пѣсенъ и ведри ухания, набра си букетъ отъ невѣнъ и звездель, разбѣбра се, затананика пѣсенчица, слаба червенина обагри прозрачнитѣ ѝ янтарни бузи. Спомени отъ минали хубави дни нахлуха въ самотното ѝ сърдце и тя изтича къмъ леля си и царицата, които помагаха на Иова и Дафина да постелятъ бохча на тревата за закуска. Следъ малко пристигна кочията на деспина Росана и княгиня Сета.